

— Може ли пленникъ да говори спокойно, кога си спомни за роденъ край?

— И посланикътъ бѣше такъвъ. Само да се заговори за България. Пъкъ и децата му . . . Не, въ вашата земя трѣба да има нѣщо . . . не знамъ какъ да го нарека . . . нѣщо демонично . . . не току тѣй вие се биете като лъвове . . . Вашата земя трѣба да има нѣщо магьосническо . . .

— Ако сте гледали да разораватъ цѣлина на есенъ и ви е лѣхвала оная свежа земна въздишка на прѣсно разорана бразда; ако ви е лѣхвалъ дѣха на браздата съ хиляди разкжсани коренчета, невидѣли никога слънчевъ лжчъ, спали въ земята съ надежда, че кога да е, ще ги погали слънчевъ лжчъ . . . ще разберете силата на тая земя. Силна е земята, която таи въ недрата си сока на червенъ гроздъ, на тежкокласо жито, на свила и елей . . . Стъ силата на такава земя не може да се отърве никой. Нашата земя действа на мъжа тѣй, както луната влияе на жената въ далечнитѣ възточни страни . . .

— Вижда се авторътъ на Инсаровъ е познавалъ дълбоко душата на българина. Вие и кога летите се чувствувате синъ на своята земя.

— Да летя! — се очуди той.

— Да! Ето вие, които за вашата небивала смѣлостъ, че сте се борили въ атаката, като тигъръ и сте очудили всички тамъ, поради което днесъ е заповѣдано да се стори всичко възможно за оздравяването ви — вие, чудния храбрецъ, говорите за вашата разорана бразда като за събитие . . . За васъ е нищо, като че ли, да ви се каже, че вие сте героя на деня тукъ . . .

— Азъ разбирамъ, турчина почита храбрия, та не ми е чудно . . . ала това за мене е нѣщо, какъ да кажа . . . право, но азъ считамъ, че въобще герои нѣма . . .